

НЕБОЈША ЛАПЧЕВИЋ

ПРИСУСТВО СВЕТЛОСТИ

ПРИСУСТВО СВЕТЛОСТИ

О заједничарењу

1.

Рајске птице не чува нико,
док јатомице певају
о заједничарењу
и бело прозирним крилима.
Ведро белина
заправо је сновиђење
испуњено
рајским плодовима.

Дрво живота
дрво је у мојој башти
које заливам дневним водама,
док неко говори стихове
које сам намислио:

*Моја рука, Твоја јабука...
Твоја Рука, моја јабука...*

Песника не чува нико,
довољно је
присуство светлости...

Ево букџиње

2.

Домамљен призором
сањам постељу од сламе
и палим је
скривеним страстима.

Ваља се склонити
пред очекивани приказ.
Са севера бледе колоне
језде црвеним хоризонтом...

Ево букџиње
која ће бити сведок
да сам песник
годишње жетве!

Песник био,
песник остао!

Клејсигра

3.

Зрневље је клепсида
што цури, а чита се
попут симбола светлописа...
А једна песма је довољна
за читав век,
једна чаша се испија
пред Хамлетовску дилему,
док секунде поткопавају
привиђења,
једно перо
пише руком мојом.

Неко печати воштаницом
лик заустављен
у огледалу...

Перо има своје очи!

Као ка̄и воде

4.

Бејаше сунаца жедни
и тражише извор светлости,
као узорак чисте крви,
као кап воде у пустињи,
а једна кап воде пустињске,
вреди више него читава
водонсталација Лондона.
Ипак, мутну воду
прибеглице пију.
Пију, пију и певају гласно:
Док певамо ми живимо!

Рђ и њев

5.

И бомбардери се запутише,
и сручише своју рђ и гнев,
и сручише своју рђ и гнев,
док камиони превозе смрт по смрт,
уморни војници одсуство чекају.
Ипак, камиони превозе смрт,
не чекају одсуство и празнике
у доба отровних киша.
Смрт није помпезна!

Бејаше жижника жедни
и сручише, више и више.
Из земље шикну
извор светлости!

И ја̄ињаг

6.

Ништа није
са овога неба пало,
друго небо
треба настанити,
говори светска влада.

Пустињско небо одговара:
Ако икаквих других сводова има,
ово уточиште пружити не могу,
јер ваше сунце мртво помаља се,
и ваше су кише заразне,
одвише заразне...

Испод крила чувам
племена своја,
и јагњад
док брсте
зрачне травке.

НОКТУРНО МЕКОГ ТКИВА

Још напипавам
твој *femina poeticus*
као меко ткиво,
као нешто што бубри
од ноћне лирике,
и трепери попут лауте.
Тад снови очисте перје,
месечину од таме изнад пучине
и све што је потопљено
биће изнешено на видело
и добиће име ново: Ново име
запиши гушчијим пером!

Јер гушчје перо
боље пише стиховима,
или светлописом причешћа
док си ти драга писала
тачним додирима,
о сузама, о љубавној патњи...
Тачне додире нежности
дописивала си уснама,
а не бојевом муницијом
и биолошким средствима...

Да ли нокти пишу лепше
од гушчјег пера?

Још напипавам
твој *femina poetica*
као меко ткиво,
што бубри, бубри,
и пуца све,
распрскава се
по унутрашњој кори
ноћног поднебља...